



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 17

I Legislatura

Any 1980

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 9

Tercera reunió
tinguda el dia 30 de setembre de 1980

SUMARI

- Es reprèn la sessió, suspesa el proppassat dia 26, a tres quarts i set minuts de cinc de la tarda. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de tots els altres membres de la Mesa.*
- El M. H. Sr. President comunica el traspàs del senyor Florenci Pujol, pare del M. H. Sr. President de la Generalitat, i fa constar el condol de la Cambra (p. 424).*
- El M. H. Sr. President proposa, a petició de diversos Grups parlamentaris i d'acord amb el que disposa l'article 61, apartat 4, una alteració en l'ordre del dia, interrompent el debat fins a dijous, dia 2 d'octubre, a dos quarts d'onze del matí. Proposa també que les preguntes presentades pels Diputats senyors Joan Codina i Joan Ramos s'incloguin en el tercer punt de l'ordre del dia. Les dites propostes s'accepten per unanimitat dels presents (p. 425).*
- Tot seguit es passa al segon punt de l'ordre del dia: constitució de la Comissió de Drets Humans. El Sr. Secretari primer dóna lectura de la proposta que ha elaborat la Mesa (p. 425).*
- El Sr. Felip Lorda defensa la dita proposta en nom de la Mesa. La proposta s'aprova per unanimitat dels presents (p. 426).*
- El M. H. Sr. President demana als Grups parlamentaris que, en el termini de quaranta-vuit hores, facin conèixer a la Mesa els Diputats que han de formar part d'aquesta Comissió (p. 426).*
- Tot seguit es passa al tercer punt de l'ordre del dia: preguntes amb respostes orals. El M. H. Sr. President llegeix les preguntes del Sr. Lluís Medir, del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre la visita a Girona, del dia 17 de juliol, del Conseller de Comerç i Turisme de la Generalitat (p. 426) i sobre la instal·lació de centres de formació professional dedicats al sector turístic (p. 426); del Sr. Joan Ganyet, del Grup Socialista, sobre problemes relacionats amb les comarques de l'alta muntanya (p. 426); del Sr. Francesc Casares, del Grup Socialista, sobre la constitució de la Junta de Seguretat (p. 426); del Sr. Joan Codina, del Grup Socialista, sobre la reestructuració del sector d'indústria d'electrodomèstics i actuació en relació amb l'empresa Bru, S A. (p. 426); i del Sr. Joan Ramos, del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre l'estructuració del sector d'electrodomèstics gamma blanca (p. 426).*
-

El Sr. Lluís Medir, pren la paraula per exposar les dues preguntes presentades (p. 427). L'H. Sr. Conseller de Comerç i Turisme pren la paraula per respondre al Sr. Lluís Medir (p. 427). Tot seguit el Sr. Lluís Medir fa ús del torn de rèplica.

El Sr. Joan Ganyet pren la paraula per exposar la seva pregunta (p. 429). L'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca respon al Sr. Joan Ganyet (p. 429). Tot seguit intervé el Sr. Joan Ganyet per fer ús del torn de rèplica (p. 431). L'H. Sr. Conseller des de l'escó, respon al Sr. Joan Ganyet (p. 432).

El Sr. Francesc Casares pren la paraula per exposar la seva pregunta (p. 432). El M. H. Sr. President recorda al Sr. Casares que l'extensió en l'exposició oral de la pregunta a noves qüestions és antireglamentària (p. 433). El Sr. Francesc Casares diu que no es tracta de noves preguntes, sinó simplement d'un desenvolupament en detall de la pregunta presentada (p. 433). L'H. Sr. Conseller de Governació respon al Sr. Francesc Casares (p. 433). El Sr. Francesc Casares fa ús del torn de rèplica (p. 433). Tot seguit l'H. Sr. Conseller intervé per replicar al Sr. Francesc Casares (p. 434).

El Sr. Joan Codina pren la paraula per exposar la seva pregunta (p. 000).

El Sr. Rafael Ribó del G. p. del Partit Socialista Unificat de Catalunya, diu que, atès que la pregunta del Diputat Sr. Joan Ramos coincideix amb la del Sr. Joan Codina, es podrien ajuntar totes dues i després l'H. Sr. Conseller les podria contestar alhora (p. 434). Tot seguit el Sr. Joan Ramos exposa la seva pregunta (p. 435). L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia pren la paraula per respondre als senyors Joan Codina i Joan Ramos (p. 435). Els senyors Joan Codina i Joan Ramos intervenen per fer ús del torn de rèplica (p. 437). L'H. Sr. Conseller intervé per fer ús del torn de rèplica (p. 439). El Sr. Joan Codina demana la paraula, que li és denegada pel M. H. Sr. President, d'acord amb el que estableix el Reglament (p. 439).

La sessió se suspèn a les set menys dos minuts del vespre.

(S'obre la sessió a tres quarts i set minuts de cinc de la tarda. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen els senyors Consellers Coll i Alentorn, Vidal i Gayolà, Ignasi de Gispert, Vicenç Oller, Max Cahner, Josep M. Cullerell, Josep Laporte, Francesc Sanuy, Agustí Carol i Joan Rigol.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Senyores i senyors Diputats, aquest matí ha mort de mort sobtada, a Barcelona, el senyor Florenci Pujol, pare del Molt Honorable Senyor President de la Generalitat.

La mort del senyor Pujol serà molt profundament sentida de tot Catalunya, no solament per les seves grans qualitats humanes, que havíem pogut apreciar tots els qui poc o molt l'havíem conegut, sinó també per la profunda empremta que la seva activitat professional haurà deixat en el país. Crec que interpreto la manera de sentir de tots els Diputats fent constar el sentiment de la Cambra i adreçant al senyor President de la Generalitat el nostre condol. L'enterrament del senyor Florenci Pujol tindrà lloc demà, dimecres, a les 4 de la tarda.

Modificació de l'ordre del dia

El senyor President m'ha comunicat que, malgrat la mort del seu pare, estava disposat que el debat en curs continués aquesta tarda. Però en aquesta circumstància, per a ell tan trista, em sembla que seria totalment impropri sotmetre el senyor President a la tensió d'un debat polític. Per tant, d'acord amb el que disposa l'article 61, apartat 4, del nostre Reglament i a petició de diversos

Grups parlamentaris, proposo al Ple una alteració de l'ordre del dia en el sentit d'interrompre el debat que en constituïa el primer punt, i que estava en curs, i de passar tot seguit als punts segon i tercer, deixant per a una reunió a celebrar demà passat, dijous, dia 2 d'octubre, a dos quarts d'onze del matí, la continuació del debat avui interromput.

Però no és aquesta l'única modificació de l'ordre del dia que en aquest moment els haig de proposar. L'article 128, apartat 1, del Reglament estableix que les preguntes que hom vol que es contestin en el Ple cal que siguin presentades a la Mesa el dia abans de la sessió en què es plantegin. El passat dia 26 foren presentades a la Mesa per part dels Diputats Joan Codina i Joan Ramos sengles preguntes que, d'acord amb aquest precepte, no podrien ésser contestades en la present sessió. Tenint en compte, però, primerament, que l'allargament de la sessió i, en especial, el fet que hagi quedat interrompuda durant tres dies naturals permet de considerar que la inclusió en l'ordre del dia d'aquestes dues preguntes no vulneraria l'esperit de l'article 128, paràgraf 1; tenint en compte també que ha arribat al meu coneixement que la Cambra desitjaria que les dites preguntes poguessin ésser contestades al més ràpidament possible; en fi, tenint en compte que els sembla que el Govern no tindria inconvenient a fer-ho en aquesta mateixa sessió, proposo al Ple, també d'acord amb l'article 61.4: primer, que es considerin eximides del tràmit reglamentari les dues preguntes presentades el dia 26 pels Diputats senyors Joan Codina i Joan Ramos; segon: que s'alteri el contingut de l'apartat tercer de l'ordre del dia de la present sessió, en el sentit d'incloure-hi les susdites preguntes. Si cap dels senyors

Diputats no té inconvenient en aquestes dues alteracions de l'ordre del dia, les considerarem aprovades per assentiment, i passarem, doncs, immediatament, al següent punt, constitució de la Comissió de Drets Humans. *(Pausa.)* Interpreto el silenci de la Cambra en el sentit que hi ha unanimitat a acceptar la meua proposta, i passem, doncs, a aquest segon punt de l'ordre del dia.

D'acord amb l'article 47 del Reglament, el Ple del Parlament, a proposta de la Mesa, pot acordar la creació de Comissions de caràcter permanent mentre duri la legislatura en què s'haurà adoptat aquest acord. Aleshores, la Mesa té avui l'honor de proposar al Ple la creació d'una nova Comissió permanent: la Comissió de Drets Humans.

Constitució de la Comissió de Drets Humans

Prego el senyor Secretari que vulgui donar lectura a la proposta que, en aquest sentit, ha elaborat la Mesa del Parlament.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Senyor President: «Es coneguda la sensibilitat del poble de Catalunya per tot allò que fa referència a la defensa i a la protecció dels drets humans, en el sentit més ample del terme, i, especialment, dels drets humans que ja han estat concretats en la Declaració de l'Assemblea General de les Nacions Unides de data 10 de desembre de 1948 i de la Convenció del Consell d'Europa de 4 de novembre de 1950 i acords posteriors. Prova d'aquesta sensibilitat són els antecedents en la història del nostre país d'iniciatives i d'institucions creades per a fomentar i defensar els drets de la persona. Aquestes iniciatives es feren més evidents durant el temps en què Catalunya com a nació i els seus ciutadans com a persones es veieren privats de les llibertats i dels drets més fonamentals.

»Es per tot això que és oportú que el Parlament de Catalunya, recollint la iniciativa de tots els seus Diputats i Diputades sense excepció, constitueixi, d'acord amb allò que preveu l'article 47 del seu Reglament, una Comissió de caràcter permanent que tindrà com a missió la defensa dels drets humans, en cas que aquests siguin violats, i la seva promoció en l'àmbit ciutadà.

»Així, doncs, la Mesa del Parlament proposa al Ple la resolució següent:

»1. Que es creï, d'acord amb allò que preveu l'article 47, apartat 1, del Reglament, una Comissió de Drets Humans de caràcter permanent.

»2. Serà competència de la Comissió allò que fa referència als drets humans en general i a la seva concreció en la Declaració de l'Assemblea General de les Nacions Unides de data 10 de desembre de 1948 i en la Convenció del Consell d'Europa de 4 de novembre de 1950 i acords posteriors.

»3. La Comissió investigarà especialment els casos en què s'hagin pogut violar els drets humans en el territori nacional i podrà també adoptar o proposar iniciatives quan s'haurà comprovat la violació dels mateixos drets fora de Catalunya.

»4. Si, a conseqüència dels treballs de la Comissió,

es produïen iniciatives legislatives, aquestes seran tramitades en forma reglamentària davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana.

»5. El nombre de Diputats que formaran part de la Comissió serà de dos per Grup parlamentari.»

EL Sr. PRESIDENT: En nom de la Mesa parlarà en defensa d'aquesta proposta el Secretari segon, senyor Felip Lorda.

El Sr. SECRETARI SEGON: Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a membre i en nom de la Mesa, tinc l'honor d'adreçar-vos la paraula per demanar la vostra aprovació a la proposta de constitució de la Comissió de Drets Humans del Parlament de Catalunya, tal com us ha estat llegida pel senyor Secretari primer.

Ho faig, no cal pas ocultar-ho, amb la confiança plena d'obtenir-la, aquesta aprovació. El sol fet de ser tots integrants del Parlament democràtic de Catalunya pressuposa el reconeixement, en la més profunda convicció per part de tots, dels drets i llibertats fonamentals de la persona, ben explícitament concretats en textos successius des de la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà que es proclamaren l'any 1789, tot just iniciada la Revolució Francesa. Més encara, el sistema democràtic del qual tots som per definició promotors agents i defensors no és altra cosa en rigor que l'estructura jurídic-política inspirada en el reconeixement dels drets fonamentals de la persona i adreçada cap a la protecció d'aquests drets i cap a la garantia de lliure exercici. El títol primer de la Constitució vigent a l'Estat espanyol, aprovada com tots sabem per les Corts i per referèndum nacional l'any 1978, ha estat totalment consagrat a la proclamació dels drets humans a benefici dels ciutadans de l'Estat i a l'establiment dels mecanismes jurídics que en garanteixin l'exercici.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya, més a prop encara, ratificat també per la voluntat del nostre poble l'any passat, fa seus aquests principis i propòsits quan a l'article vuitè de l'apartat primer preceptua: «Els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i deures fonamentals establerts a la Constitució.» Són, doncs, tan substancials a la democràcia, als codis democràtics el reconeixement i la garantia de l'exercici, la defensa dels drets humans, tal com han estat reiteradament definits i almenys en aparença universalment acceptats, que hom diria que la creació d'una Comissió de Drets Humans al si del Parlament democràtic de Catalunya, d'un Parlament democràtic com és el nostre, ve a ser una redundància. Bé, sí, en realitat, hauria de ser una redundància. Tant de bo ho fos. Malauradament, però —tots ho sabem— encara no és així ni de bon tros. Les proclamacions i definicions específiques dels drets humans fonamentals s'han anat succeint, cada cop més extenses i detallades i contundents i amb aparent —repeteix— aprovació universal, des de les darreries del segle XVIII, la qual cosa no ha impedit, com hem comprovat una i altra vegada ben tristament, que aquests drets, ja perfectament definits, reconeguts i teòricament exaltats, fossin objecte arreu del món de les més escandaloses violacions, sovint fins i tot d'una manera sistemàtica, àdhuc com a mitjà de sosteniment de determinats règims polítics. En el mateix territori de l'Estat espanyol, diguem-ho sense embuts,

després de les eleccions democràtiques del juny del 1977, i fins i tot després de promulgada la Constitució a les darreries del 1978, quan hom creia consumada la liquidació del règim d'infracció sistemàtica dels drets humans imperant anteriorment, s'han enregistrat indicis ben patents de conculcació d'aquests drets, proclamats per declaracions universals eludides i sancionats pels nostres textos constitucionals, com és la violació sistemàtica dels drets humans —cal dir-ho ben fermament: el recurs en un règim democràtic al terrorisme com a instrument de la lluita política—, i això entre nosaltres continua essent notícia gairebé diària. Cal, doncs, l'adhesió als principis, però com l'experiència ensenya no n'hi ha prou. És més necessari encara vigilar constantment per tal que els principis proclamats es compleixin, tasca justament de la Comissió que us proposem d'instituir.

Car sembla, senyor President, senyores i senyors Diputats, que no és gens fàcil desmentir aquella frase que ens deixà escrita el comediògraf llatí Plautus fa ja més de dos mil anys: «L'home és el llop de l'home», és a dir, no hi ha pitjor enemic de l'home que l'home mateix. No, hem de reconèixer que no és gens fàcil de desmentir-la, aquesta frase. La història posterior de la humanitat no l'ha desmentit pas massa. No ha deixat, però, de desmentir-la en mesura baldament perceptible, i n'hem d'estar ufanosos moderadament, si ho volem, perquè aquesta mesura gasiva i tot és la de l'autèntic progrés de la història, el progrés de la consciència humana i de la llibertat col·lectiva i individual dels éssers humans, atrets irresistiblement, malgrat tot, per l'assoliment de llur màxima dignitat. La figura clàssica de l'Humanisme, Erasme de Rotterdam, ens diu que l'ésser humà no neix, se'n fa, arriba a ser-ho, si es creen —afanyem-nos a dir-ho— les condicions propícies. I és clar que aquesta màxima humanística fa referència tant a la vida individual de cadascú com a la vida de la humanitat, a la història de l'home. Arribar a assolir, doncs, la condició d'ésser humà tot situant aquesta condició dalt del pinacle de l'absoluta dignitat —la qual cosa no s'entén sense la llibertat— és tan sols una mera aspiració dels homes i de les dones vivents, una aspiració, però, que per si sola el justifica plenament. Aquest ascens difícil i interminable des de l'home en minúscula fins a l'Home en majúscula requereix la consciència viva i l'esforç constant dels individus, de les comunitats i de les generacions segle darrera segle. És l'esforç, en síntesi, que ha de conduir un dia —utòpic, si ho volem, però irrenunciable— a la seguretat del respecte escrupolós i de l'exercici ple en llibertat dels drets fonamentals de la persona. Fins ara no sempre honorats com cal, però moralment sempre vigents, per tal com, ho digué Thomas Jefferson, no hi ha res que sigui immutable llevat dels inherents i inalienables drets de l'home. És l'esforç, en darrera instància, en el qual s'inserix la constitució de la Comissió dels Drets de l'Home que us proposa la Mesa, proposta que —ho repeteixo— confio plenament que acceptareu perquè, a més a més, sou, som, representants del poble de Catalunya, un poble liberal, sòlidament liberal en el més noble sentit de la paraula.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun Senyor Diputat desitja

parlar en contra d'aquesta proposta? (*Pausa.*) Bé, en no haver-hi cap paraula en contra, sotmetem immediatament la proposta de la Mesa a votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que vulguin alçar-se, si els plau.

Els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors Diputats que vulguin abstenir-se?

La proposta queda aprovada per unanimitat.

Prego els senyors Portaveus dels Grups parlamentaris que vulguin fer conèixer a la Mesa en un termini de quaranta-vuit hores els Diputats que han de formar part d'aquesta Comissió. Tal com diu la proposta aprovada, constituïran la Comissió dos Diputats per cada Grup parlamentari, independentment dels seus efectius.

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, és a dir, a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes amb resposta oral

D'acord amb l'article 128 faré la lectura jo mateix de la llista de les preguntes, per ordre de la seva presentació.

Primer: pregunta del Diputat senyor Lluís Medir i Huerta, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre la visita a Girona del dia 17 de juliol del Conseller de Comerç i Turisme de la Generalitat. Aquesta pregunta va ser presentada el dia 30 de juliol.

Segon: pregunta del Diputat senyor Lluís Medir i Huerta, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre la instal·lació de centres de formació professional dedicats al sector turístic, presentada també el dia 30 de juliol.

Tercer: pregunta del Diputat senyor Joan Ganyet i Solé, del Grup Socialista, sobre problemes relacionats amb les comarques de l'alta muntanya, presentada el dia 31 de juliol.

Quart: pregunta del Diputat senyor Francesc Casares i Potau, del Grup Socialista, sobre la constitució de la Junta de Seguretat, presentada el dia 18 de setembre.

Cinquè: pregunta del Diputat senyor Joan Codina i Torres, del Grup Socialista, sobre la reestructuració del sector d'indústria d'electrodomèstics i actuació amb relació a l'empresa Bru, S.A., presentada el dia 26 de setembre, i finalment,

Sisè: pregunta del Diputat senyor Joan Ramos i Camarero, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sobre l'estructuració del sector d'electrodomèstics gamma blanca, presentada també el dia 26 de setembre.

Recordo als senyors Diputats que han formulat una pregunta que tenen com a màxim —d'acord amb el Reglament— cinc minuts per a formular-la.

El Reglament no fixa la durada de les altres intervencions, però desitjariem que les intervencions fossin al més breus i concretes possible i que, sense que haguéssim d'acabar tard, poguessin ser contestades en aquesta mateixa reunió la totalitat de les sis preguntes que figuren a l'ordre del dia.

Per exposar, doncs, la primera d'aquestes preguntes té la paraula el Diputat senyor Lluís Medir i Huerta.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una qüestió prèvia: donat que són dues preguntes gairebé sobre el mateix tema, jo pregaria la Presidència i l'Honorable Conseller que em permetessin de plantejar-les totes dues conjuntament i així la resposta fóra conjunta. Amb això crec que estalviariem temps.

El Sr. PRESIDENT: Molt d'acord, si el senyor Conseller hi està d'acord també. (*L'Honorable Conseller s'hi manifesta d'acord.*)

El Sr. MEDIR: Bé, senyores i senyors Diputats, tot just acabat el període anterior de sessions i aprovat el Reglament d'aquest Parlament, en el meu Grup vàrem considerar oportú de plantejar aquestes preguntes, que ara potser podrien semblar, pel temps que ha passat —prop de dos mesos—, un xic desfasades, un xic antiquades. Tot i l'endarreriment de les dates en què van ser presentades, nosaltres pensem que ha estat necessari i que és millor mantenir-les perquè van un xic més enllà, sobretot la primera —la qual podríem dir que tenia un aspecte més conjuntural—, van un xic més enllà d'aquest aspecte conjuntural. Efectivament, parlar al cap de dos mesos de la visita que un Conseller i els càrrecs del seu Departament haguessin fet a una determinada ciutat de Catalunya o a unes comarques, en aquest cas Girona, podria semblar un aspecte molt conjuntural i desfasat. Pensem que no és així, perquè del caire amb què es va enfocar aquesta visita, se'n podria deduir un cert enfoc polític sobre el tractament d'aquests temes turístics en aquest cas concret. En el segon cas, la segona pregunta semblava potser encara menys adequada, però en el debat que ha hagut de ser interromput ha sortit el tema que el Molt Honorable Senyor President de la Generalitat ha dit sempre de formació hotelera i el qual nosaltres en la pregunta formulem d'una manera diferent, i això pot ser ja que influeixi, ens influeixi en el tema de la pregunta, en el tema de la qüestió. Nosaltres l'enunciem com a Centre de Formació Professional Turístic. Per tant, mantenim les dues preguntes, que jo comento molt breument.

En la primera, ens referim, naturalment, tan sols a quina orientació, en convidar les persones o les entitats, quina orientació es va seguir en la visita que varen fer el senyor Sanuy i el senyor Ramon Bagó a Girona. Quins criteris es van seguir per a l'elecció d'aquestes persones i, en tot cas, per què es va ometre de convidar entitats que nosaltres pensem que estan relacionades amb el turisme.

En la segona pregunta jo faria esment especialment, més que no pas de la qüestió de la ubicació futura —això també interessa saber-ho— d'aquesta escola d'Hoteleria o de Formació Professional del sector turístic, sinó precisament del caire d'aquesta escola, que pensem que seria el més interessant que coneguéssim, més encara donat el cas que ha sortit al llarg d'aquest debat. Això és, doncs, la formulació d'aquestes preguntes.

Molt agraït, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Comerç i Turisme.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Senyor President, senyores i senyors Diputats, d'entrada, voldria agrair al Diputat senyor Medir la formulació d'aquesta pregunta, car palesa l'interès i la inquietud per un sector com el nostre, el turisme, que ha estat sovint ob-

jecte d'indiferència. En referir-me als fets del 17 de juliol, m'agradaria de situar-los en el context del moment en què es produïen, explicitar-los com és, naturalment, la meva obligació, i, sobretot, posar en relleu quin és el nostre propòsit. Jo no sé quina és la versió que la premsa de Girona en va publicar, però és evident que la nostra visita no tenia cap intencionalitat ni volia designar interlocutors vàlids ni, encara menys, en exclusiva. Senzillament, el context en què es va produir el desplaçament a Girona, era el de la crisi que travessava el sector, dramàtica en aquells moments —penso que vaig tenir ocasió de fer-hi referència l'altre dia en matisar la intervenció del Diputat senyor Cañellas—, i, igual que havíem de fer promoció a l'exterior en una ofensiva que es va dur a terme, calia fer promoció a l'interior, és a dir, preparar els instruments promocionals interns, i es va creure oportú, convenient i necessari de visitar el Patronat de Turisme de Girona, precisament perquè la Diputació de Girona hi té un 50% de participació i sobretot perquè, després de tres anys d'actuació, ha demostrat tenir una dotació de recursos materials que podien haver estat necessaris en uns moments d'urgència. Sortosament, i potser com si hi hagués hagut rogatives «ad detendam pluviam» —«pluviam», en aquest cas, a Europa, a l'Europa central—, a Munic, en els mesos de juny i juliol, va ploure durant quaranta-set dies seguits i no va ser necessari de seguir intensificant aquesta promoció. Però, en realitat, la visita al Patronat de Turisme de Girona era senzillament l'intent de convèncer un instrument que podíem influir, de col·laborar en la necessària tasca de revitalitzar el turisme, que travessava moments d'autèntica angúnia.

Els fets són que el Conseller que els parla es va reunir amb els funcionaris del Serveis Territorials de Comerç, es va reunir amb la Unió de Botiguers de Girona i va entrar cinc minuts a la sala on era reunit el Patronat de Turisme amb el Director senyor Bagó, simplement per saludar-los i estimular-los a col·laborar en aquesta tasca. I el propòsit és el de seguir la línia que ja hem emprès, de porta oberta, de política de col·laboració amb tota mena d'interlocutors i, naturalment, entre ells i d'una manera privilegiada els municipis turístics, reunits en assemblea dues vegades ja, a Tarragona i a Sitges; d'acceptar les invitacions que ens facin —l'Alcalde de Vilaseca-Salou va ser el primer que va demanar la presència del Conseller i hem tingut ja la primera sessió de treball; hi ha hagut reunions amb l'Ajuntament de Barcelona pel mateix tema— i també els interlocutors de les centrals sindicals. En aquest sentit voldria deixar constància que hem tingut dues sessions de treball amb Comissions Obreres de l'Hoteleria, i, per tant, jo voldria dir al Diputat senyor Medir que no tenim cap mena de predisposició a treballar en exclusiva amb qualsevol tipus d'interlocutor. La Conselleria ha d'estar necessàriament oberta a totes les aportacions i aquesta és la línia que pensem seguir.

Pel que fa referència a l'Escola d'Hoteleria, em fa l'efecte que la meua resposta serà una mica decebedora. En efecte, aquesta il·lusió, aquesta mel sectorial, aquest desig, és des de la intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat un compromís, però fa molt poques hores del compromís i, en conseqüència, seria temerari i precipitat per part meua de prejutjar en aquest moment

quines seran les característiques d'aquesta Escola d'Hoteleria. Seria justament el pecat que potser la primera part de la pregunta volia aclarir, seria el pecat de pronunciar-se abans d'haver escoltat els criteris i els suggeriments de tots els qui han de fer la seva aportació al tema. Hi ha, però, dos punts on sí que podré concretar. El primer: el compromís vol dir que abans de l'inici de la temporada turística de l'any vinent, s'haurà fet el primer curs experimental. I que, per al curs 81-82, aspirem a tenir en ple funcionament l'Escola d'Hoteleria —ni tan sols el nom és definitiu ni en prejutja el contingut, ni si serà capacitació purament i simplement de comandaments intermedis o una escola de gestió hotelera. En definitiva, l'objectiu de l'Escola és, senzillament, el de lluitar i combatre aquestes dificultats presents, per la via de la millora de l'oferta turística a través de la professionalitat i de la millora de la qualitat del servei. No es tracta, gens ni mica, de caure en el servilisme, però potser sí de buscar en la professionalitat la millora del nostre servei, en uns moments en què els nostres preus ja no són l'argument decisiu. I l'altre aspecte que sí que es pot concretar, és que no serà una Escola centralitzada, localitzada en un sol lloc, sinó que, en funció dels locals disponibles, dels recursos financers i dels oferiments que estem rebent en aquest moment, el que sí que és un propòsit és que l'Escola estigui descentralitzada arreu de Catalunya.

Espero que amb aquesta resposta hauré pogut complaure el Diputat senyor Medir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat pot intervenir novament per a replicar o repreguntar. El senyor Medir té la paraula.

El Sr. MEDIR: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo agraeixo també la resposta a l'Honorable Conseller, i que consti que la qualificació de fets a la visita del 17 de juliol no l'havia donada jo en cap moment. De totes maneres em penso que, a pesar d'això, el sentit de la pregunta que li hem formulat es manté, car, realment, no és el mateix el contacte que pugui prendre la Conselleria al nivell global de tot Catalunya amb els diversos sectors representatius del turisme, que una visita a un espai territorial concret i en uns moments que, com ell ha recordat, eren de forta crisi i de forta preocupació per a tots els estaments interessats d'una manera més o menys directa en el fenomen turístic. Per tant, penso, continuo pensant, que sí, que hauria estat oportú que, encara que l'objectiu únic de la visita del senyor Sanuy no fos la situació turística com ell ens ha explicat en dir que havia tingut altres reunions de matèria de comerç, sí que hauria estat adient que s'haguessin convocat els Ajuntaments que pateixen, com a institucions que estan en contacte directíssim amb la població, d'aquest neguit general que hi havia en les zones turístiques de Catalunya, de mar i de muntanya, durant aquella primera època de l'estiu. I, naturalment, també els sindicats específicament de les comarques gironines en aquest cas, que també estaven preocupadíssims pel que podia ser un escurçament de la temporada i per tant un agreujament de les ja per si difícils condicions de treball que hi ha en aquest sector. No penso, en aquest sentit, doncs, que el Patronat del Turisme, fins i tot al nivell de Direcció General ja, fos preci-

sament l'interlocutor més vàlid, més vàlid, diguem, per a tenir un canvi d'impressions; i els fruits d'això es veuen potser ara, quan resulta que els Ajuntaments de Girona s'han reunit, han intentat crear la Mancomunitat Turística de la Costa Brava i s'han sentit una vegada més desatesos per la Generalitat. I sembla que aquesta Mancomunitat Turística de la Costa Brava ens sortirà molt semblant a l'anterior, i podria haver-se degut, precisament, a aquesta falta de contactes regulars —ja sé que el temps encara ha estat breu— entre Generalitat i Ajuntaments, i repeteixo que no cal confondre els contactes de Sitges i Tarragona, de caire general i més aviat enfocats a la política turística, i aquests contactes precisos i concrets que, quan es visita una àrea territorial, seria bo i desitjable que es tinguessin per a concretar precisament els problemes d'aquesta àrea. Jo només desitjo remarcar també una cosa que no és en tot cas una acusació, de moment, de la intervenció del senyor Sanuy, i és que sembla que la crisi turística d'aquesta temporada s'ha resolt en una certa manera, jo no diré en un 100%, gràcies al fet que a Europa ha plogut; això, en tot cas, ens demostra la feblesa de les nostres estructures turístiques. Malament si hem d'esperar a superar una temporada a base que faci mal temps a Centreuropa. En tot cas, he dit que això no s'ha de prendre com una crítica, perquè tot just comencem, però sí que és un element a constatar i que penso que és interessant que quedi sobre la taula.

Referent a la segona pregunta, realment el Molt Honorable senyor President de la Generalitat el va exposar aquí, el tema, en el debat, però és que d'això el senyor Ramon Bagó, el Director General de Turisme, ja n'havia parlat a Girona, ja ho va dir a Girona; la pregunta la vaig fer en aquell moment, perquè precisament en els retalls de premsa, que van ser generosos, afortunadament, perquè calia, efectivament, donar aquesta mena d'empenta al sector, que estava una mica preocupat i van ser molt generosos, ja se'n parlava d'aquesta Escola d'Hoteleria. Aleshores, penso que podria precisar una mica més el senyor Sanuy quan diu que tot seguit, ja aquest primer curs, tindrem un pla experimental i que en 81-82 estarem en ple funcionament. Nosaltres pensem que aquesta Escola s'hauria de mirar d'incloure dins de la visió —que encara no és massa clara— de la formació professional a Catalunya, de la formació professional vista globalment a Catalunya. Que necessitaríem, doncs, una formació professional turística, turística en el sentit ampli de la paraula i no, de cap manera, estrictament hostalera, o hotelera, perquè el turisme és molt més ampli, com ja saben molt bé totes les senyores i els senyors Diputats. Pensem que un plantejament així, de formació professional turística, àmplia, millora el contingut de l'ensenyament en els aspectes humans, perquè la formació seria molt més completa, i també, i això és fonamental en el moment aquest de la pregunta, naturalment, millora també el nivell de satisfacció de les necessitats del sector. És a dir, avui el turisme és molt més ampli que l'hoteleria, necessita una sèrie de professions que en el nostre país encara no estan massa estudiades, ni massa encaminades, ni menys encara massa ensenyades, com seria, per exemple, marketing, agències de viatges, etc., etc., que no se circumscriuen estrictament al camp de

l'hotel. Per tant, pensem que hauria d'abastar tota una sèrie de camps que avui són professions que ens fan falta, i amb una categoria de formació professional o, fins i tot, en segons quins casos, universitària, a fi i efecte que, i en això coincideixo amb vostè, es millorés a través d'aquest camí l'oferta turística del nostre país, de Catalunya. Quant a la qüestió de la ubicació geogràfica, hi estic d'acord, és millor descentralitzar-ho, però això no és el que deia el senyor Bagó, o almenys no el que va dir la premsa en el seu moment quan va anunciar taxativament que seria a Barcelona; això era un motiu de la pregunta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ I TURISME: Si el Diputat Medir no creu que m'he deixat alguna cosa, no cal. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, passem doncs a la segona pregunta d'aquesta sessió, la tercera, millor dit, la pregunta del Diputat senyor Joan Ganyet, del Grup Socialista, sobre els problemes relacionats amb les comarques d'alta muntanya. El senyor Ganyet té la paraula, també per a un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, Catalunya, com saben vostès perfectament, és un país de grans desequilibris territorials i socio-econòmics. Al Pirineu hi viu avui l'1% de la població de Catalunya, ocupant el 20% del territori. Només unes xifres molt senzilles, però penso que molt gràfiques: a les comarques occidentals del Pirineu hi viuen només 65.000 habitants; entre tres ciutats, la Seu, Puigcerdà i Tremp, n'hi ha 25.000; entre set viles més, 15.000; per tant, queden seixanta-tres municipis entre tots els quals apleguen la quantitat de 25.000 habitants. Això ens dona una idea clara de la immensa dispersió dels nuclis habitats. I aquesta xifra de població, aquest 1% de població del Pirineu, és una xifra en regressió, que descendeix cada any. Evidentment, cal completar aquestes comarques a les quals feia referència amb una franja perimetral que agafaria part del Solsonès, part del Berguedà, part del Ripollès i part de la Garrotxa.

Penso que cal esmentar tres conceptes que, segons la meua manera de veure, haurien de condicionar l'actuació d'aquest Parlament.

Primer concepte: els pirinencs viuen en condicions de vida més difícils, pel clima, per la geografia, per la manca sistemàtica dels serveis més elementals: carreteres, centres sanitaris, escoles, etc.

Segon concepte: el Pirineu té abundants recursos naturals: aigua, bosc, neu, paisatge i prats naturals, però l'explotació d'aquests recursos no sempre és feta en benefici dels pirinencs. Recordem, en aquest respecte, per exemple, que el 50% de la producció energètica hidroelèctrica de Catalunya es fa al Pirineu, i que allà només se'n gasta l'1%. ¿A favor de qui va l'explotació d'aquest recurs?

Tercer concepte, evident i tots vostès hi estaran d'acord: Catalunya necessita, per al seu equilibri intern, l'existència, la permanència, d'un Pirineu viu, no d'un desert. Tot això ens duu a una consideració que és una pregunta: què ha de fer Catalunya per a les seves comar-

ques de muntanya? I la resposta és evident, la resposta és elemental: lluitar contra l'emigració, assegurant unes condicions de vida dignes als habitants permanents de la muntanya, equiparant-les a les de la resta dels ciutadans. Però aquesta lluita passa per tres eixos; el primer és que hi hagi inversió, en comunicacions, en sanitat, en ajuts als pagesos, etc., etc. Diners. Segon, un tractament legislatiu adequat. I tot això ha de passar, obligatòriament —jo m'atreveria a dir aquest mot—, per un protagonisme efectiu dels habitants permanents, organitzats democràticament.

Per tant, el nostre Parlament, el Parlament de Catalunya, ha de dotar el nostre país d'unes lleis adequades, i ens agradaria que fos procedint d'aquella manera que es diu «amb ordre i concert». Amb ordre, seguint la direcció correcta, del general al particular, perquè la societat pirinenca, el cos social pirinenc, és especialment feble i també ho és l'ecosistema. Per tant, cal un plantejament global al Pirineu, perquè, com reconeix el Consell d'Europa, la interdependència dels fets econòmics sobre el territori és molt més gran a la muntanya. Això vol dir que el que s'ha de fer és una llei marc, una llei general, que després pugui ser desenvolupada immediatament amb lleis sectorials d'agricultura, de turisme, forestal, etc., etc., però no a l'inrevés...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, li faig saber que disposa només de trenta segons. El Reglament és taxatiu, tant a l'article 127, quan explica el que han de ser les preguntes amb resposta oral, com a l'article 128, quan diu que en cap cas la formulació d'una pregunta no podrà durar més de cinc minuts.

El Sr. GANYET: Moltes gràcies, Honorable senyor President. Disposaré, doncs, dels últims trenta segons, o vint-i-vuit, potser, vint-i-vuit segons que em queden.

Però com que el Parlament de Catalunya —que sembla que va en la bona direcció que no hi hagi el protagonisme d'un sol partit per a dotar el nostre país d'una legislació adequada i sembla que s'acceptarà la formació d'una Comissió especial de muntanya, una Comissió «ad hoc», dedicada a aquest tema— no pot fer aquesta construcció legal en un mes, és important que l'Executiu faci inversions concretes, millores de serveis, coses, ara mateix, al Pirineu, durant el que resta de l'any vuitanta i durant l'any vuitanta-u. Es en aquest sentit que hem formulat la pregunta que tenen vostès al davant i que, per tant, els eximeixo ja de tornar a llegir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La pregunta en la seva formulació concreta, que el senyor Diputat no ha llegit a causa d'haver esgotat el temps del qual disposava, pot adreçar-se a diversos senyors Consellers. Qui desitja contestar-la? (Pausa.) El senyor Carol, Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta és prou àmplia i prou extensa, com ha remarcat el President del Parlament, per a ésser contestada per tots i cada un dels Consellers de l'Executiu. Jo actuo en aquest cas concret com a portaveu de tots i vull dir, en primer lloc, que l'exposició del Diputat senyor Ganyet coincideix totalment amb la inquietud, amb la in-

tranquil·litat que per l'afer de la muntanya té el nostre Govern i, com ell sap molt bé, aquest Diputat que us parla. Estem plenament d'acord quant a la desertització, la despoblació l'oblit del Pirineu durant més que dècades, gairebé durant mig segle en estat d'abandó —el qui us està parlant és fill d'emigrats del Pirineu, per tant la història va bastant enllà—, i la coincidència de criteris és gairebé absoluta.

Cal considerar, de totes maneres, les possibilitats que tenim de fer —ell pregunta—, possibilitats immediates i possibilitats de futur. Les possibilitats de futur, indiscutiblement, han d'anar emmarcades, essencialment, per l'assumpció, en el seu moment, de la totalitat de transferències que permetin una acció global de tots i cada un dels sectors en aquesta àrea de muntanya. Això fa que sigui difícil, bastant difícil, una programació absoluta. Però això no impedeix, com ell diu molt bé, que nosaltres puguem fer i considerar una acció puntual, i l'hem de fer davant de la gravetat de la despoblació d'una de les zones més riques i més importants de la nostra Catalunya. Jo comentaré, per tant, en conseqüència, quines seran aquestes accions puntuals. Ell ha fet una citació diferencial de les diferents comarques d'alta muntanya, i això és una consideració ja important; això porta com a conseqüència que nosaltres pensem que, a l'hora de fer programes, s'han de tenir en compte la realitat d'aquestes comarques i la realitat de les institucions que s'hi troben per a intentar fer un programa de conjunt, un programa de consens, un programa totalment realitzat amb les institucions vives de totes i cada una de les comarques. Senyor Ganyet, totalment d'acord amb aquesta línia.

També hi estem, i en som conscients, que la primera aportació que nosaltres hem de fer és una aportació de tipus econòmic. Sap vostè sobrerament com és de magre el pressupost que tenim per a l'any vuitanta; però, malgrat això, hem començat ja accions, estem fent ja accions, i espero que siguin de la seva satisfacció en el moment de conèixer-les.

Per Departaments, podríem dir que Turisme ha iniciat ja un estudi —res més no podria fer d'entrada— d'unes rutes turístiques pirinenques —l'altre dia ja les va citar, alguna d'elles, la Seu d'Urgell, Andorra, concretament, i les millores que això pugui suposar—, i, d'altra banda, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, estem intentant revitalitzar el programa de vacances en cases de pagès. Nosaltres creiem que el món urbà necessita conèixer realment la ruralia, i necessita conèixer realment quina és la vida a les nostres cases de muntanya.

Quant al Departament d'Ensenyament, que ha col·laborat també amb el d'Agricultura —perquè, permeti'm l'incís, pensem que l'agricultura, la ramaderia i la forestal són l'eix vertebrador d'aquestes comarques pirinenques, i, per tant, es relaciona amb els seus habitants, s'hi relaciona a través de les seves explotacions ramaderes, s'hi relaciona a través dels comentaris de les seves pastures, i s'hi relaciona a través de saber quina és realment la política forestal—, doncs, com deia, el Departament d'Ensenyament ha col·laborat amb nosaltres —després ho explicaré més extensament— en l'elaboració d'allò que ha de ser una escola d'agricultura d'alta muntanya. Al mateix temps, ha indicat ja una filosofia per la

qual la mainada no podrà ésser desplaçada excessivament dels seus llocs d'origen per a donar-los l'ensenyament convenient. Les concentracions es faran, no en relació amb l'acostament dels pobles més grans, sinó en relació amb el menor desplaçament perquè la mainada pugui ser atesa de manera convenient quant a la seva ensenyança.

Per part de Sanitat, malgrat que els traspassos d'INSALUD no són fets, la Directora General d'Assistència Sanitària s'ha desplaçat ja tres vegades —ha visitat el Pallars, ha visitat la Vall d'Aran— i ha arribat ja a unes conclusions. En aquest moment s'està treballant, com deia jo, en l'estudi dels problemes sanitaris de la Vall d'Aran, en la remodelació de l'hospital de la Seu, en la remodelació del de segon nivell de Tremp, i aviat es produirà l'obertura de l'hospital de Berga. D'altra banda, s'ha demanat ja equipament per a Sort, la Seu i Viella.

El Departament d'Indústria —sempre parlant d'aquest eix vertebrador que deïem que és l'agricultura i la ramaderia de muntanya—, el Departament d'Indústria treballa conjuntament amb nosaltres per a la potenciació d'aquella indústria artesanal possible i, essencialment, per a la implantació —quan es pugui, indiscutiblement, perquè això ha de ser a sol·licitud— d'indústries agroalimentàries que permetin l'assentament al màxim a les poblacions pirinenques.

Per part del Departament de Política Territorial i d'Obres Públiques, s'han plantejat unes accions immediates, accions immediates que relataré tot seguit: són accions sobre la comarcal 147, de Terradets a Tremp i de Sort a Esterri; la comarcal 1313, entre Coll de Nargó i la Seu, i els accessos a Sant Salvador de Toló, a Beret i, aquí, el darrer el vull dir per a satisfacció tant del senyor Diputat com meva, de Gósol, del qual tots dos som originaris, i que sap ell de sobres, i tan bé com jo, que hi hem d'anar quasi caminant perquè tenim vint quilòmetres infernals que no ens permeten arribar-hi. Continuant: la comarcal 1.410, entre Manresa i Solsona, la comarcal 1.411, de Manresa a Berga, la nacional 152, fins a Ripoll, i s'estan fent les accions amb la Comissió Mixta de RENFE-Generalitat per al tancament temporal del ramal de Ribes de Freser a Sant Joan per a la seva reparació i la millora de les línies de Barcelona a Puigcerdà i de Lleida a la Pobla de Segur.

Indiscutiblement, seré una mica més extens en el meu Departament, perquè torno a repetir que jo entenc que els pagesos són els qui realment tenen les més grans necessitats i necessiten les més grans realitzacions, sobretot de tipus econòmic. Quant als Departaments que ja són traspassats, el servei d'Extensió Agrària, podria relacionar —no ho faré, són dotze— les agències d'extensió agrària situades en zones de muntanya, que estan realitzant programes, essencialment a Organyà, Ripoll i Puigcerdà, d'estudi de noves pastures i d'estudis de tipus de farratges perquè puguin ser aprofitats per a muntanya. Al mateix temps, està fent un estudi exhaustiu, que ha començat pel Pallars, del tipus de pastures, per a arribar a conclusions de quines i com han de ser millorades. D'altra banda, es porta ja una petita política de crèdits per a la millora i construcció d'habitatges, i de crèdits també per a capacitació agrària. Vull posar molt en re-

lleu la posada en marxa de l'Escola d'Agricultura d'Alta Muntanya de la Seu d'Urgell, perquè nosaltres tenim la immodèstia de considerar-ho un fet important. Momentàniament funciona amb una aula; vàrem dir que funcionaria aquest curs, vàrem prendre possessió d'aquesta idea el mes de juliol, el mes d'octubre començarà ja a funcionar una aula amb vint-i-set alumnes per a aquesta escola d'alta muntanya. Nosaltres hem suggerit a l'Estat un crèdit de cent cinquanta milions perquè sigui possible en el primer termini la primera realització d'aquesta escola d'alta muntanya, que de forma descentralitzada vol funcionar per totes les comarques del Pirineu, on existirà una estreta vinculació entre la investigació, l'extensió i el desenvolupament de l'agricultura de muntanya. Esperem que això sigui una realitat per a l'any vinent.

D'altra banda, amb contactes amb les institucions cooperatives del Pallars, hem acceptat posar en marxa un pla de sanejament i millora ramadera. Aquest pla de millora ramadera passarà de moment pel funcionament de programes d'inseminació artificial, essencialment; passarà, d'altra banda, per la implantació, a Sort, concretament, d'unes granges experimentals subvencionades, mantingudes i estudiades per l'Administració, perquè el risc d'experiència no corri a càrrec dels pagesos —com era costum fins ara—, per la via de la implantació de nous animals de races de llet, com seran el boví de llet i el cabrum de llet. Això té una finalitat concreta: les institucions vives —deia jo abans—, les cooperatives en aquest cas, que només feien llet de vaca, sabien que corrien el risc, en fer formatges possiblement d'aquest tipus, de ser superades econòmicament en un moment determinat per l'allau de formatges que ens pot venir de la resta d'Europa. Havien d'elaborar un formatge que els distingís amb un «bouquet» determinat, i necessitaven aquest tipus de llet. Nosaltres ens hem prestat a seguir el seu programa perquè creiem que era una bona idea i això serà en marxa dintre de dos mesos, aproximadament. El sanejament ramader passa pràcticament per tota l'àrea pirenaica. L'Administració fins ara recolzava la seva investigació sanitària en un laboratori centrat exclusivament a Barcelona. Nosaltres hem concertat ja la col·laboració de sis laboratoris: un ubicat a la Pobla de Segur, un altre a la Seu, un altre a Vic, un altre a Girona, un altre a Reus. D'aquests laboratoris, tenim en aquest moment ja en preparació els tècnics responsables, i comptaran amb el suport indiscutible, total i absolut dels tècnics dependents del nostre Departament. Darrerament, i també d'acord amb Sanitat —jo comunico als senyors Diputats que es posarà en vigor, el 4 de febrer de l'any 81, una llei segons la qual si els escorxadors municipals no readapten unes normes sanitàries de tipus general, hauran de tancar les seves portes, i això podria crear un greu problema— pretenem començar, i hem començat ja d'acord amb l'ajuntament, el remodelatge de l'escorxador de Sort, escorxador municipal, i esperem que dintre d'aquest any, l'escorxador de Sort sigui ja el primer escorxador municipal que pugui actuar com a escorxador general frigorífic per a la comarca del Pallars, i que resolgui un greu problema, indiscutiblement...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, d'acord amb

el Reglament em veig obligat també a demanar-li d'abreujar la seva intervenció.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Bé. Queden dos punts només, que llegiré per sobre. La política a seguir per ICONA dintre del nostre Departament anirà de cara a la prevenció d'incendis, essencialment, i a la reforestació de l'Alt Pirineu. Últimament, tenim a punt i preparada una llei sectorial que a nosaltres ens correspon, que és una llei de muntanya. Estic d'acord que ha d'estar englobada en el marc general d'una llei de muntanya que no sigui solament agrícola. Res més, espero que he complagut el Diputat senyor Ganyet.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Ganyet té dret a una repregunta o bé a una rèplica. El senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria agrair des d'aquí les paraules del Conseller Carol, amb qui m'uneix des de fa molts anys una bona amistat. Estic d'acord que l'agricultura és l'eix vertebrador de l'activitat econòmica del Pirineu, però voldria fer referència explícita que no és la totalitat. Em sento una mica preocupat per la confusió que podrien incloure les paraules de l'Honorable President dijous passat, quan va parlar d'una llei de muntanya que estava en preparació, quan penso que és una llei d'agricultura de muntanya. Fixem-nos que són dos conceptes diferents: una llei marc de muntanya i una sèrie de lleis sectorials, dins de les quals es trobaria la llei d'agricultura de muntanya, i que no s'haurien de fer al revés, primer les d'agricultura i després les generals. Sé que és difícil de contestar tants temes en tan poc espai de temps, però voldria mostrar també la meva preocupació pel que està passant a l'ensenyament.

Per exemple, aquest any s'han tancat escoles al Pirineu, s'ha tancat l'escola de Durro. Penso que hauríem d'aprovar una moció en aquest Parlament que digués clarament que, mentre no hi hagi una legislació adequada, al Pirineu no s'hauria de disminuir cap servei existent, com són escoles o el que sigui. No ha dit res el Conseller Carol, potser per la manca de temps, dels telèfons. ¿Saben vostès que a la població de Llessui posar un telèfon particular costa 500.000 pessetes, i a Escaló 300.000 pessetes? Creuen que això és just? En un indret allunyat de les grans vies de comunicació, posar un telèfon ha de costar exactament igual com a la plaça de Catalunya.

M'agradaria que hagués fet esment també de les comarques d'acció especial, perquè els Ajuntaments del Pallars havien declarat la seva voluntat que aquest tema tirés endavant amb força. També volia recordar-li la declaració de cinquanta-sis Ajuntaments pirinencs, l'any passat, a Viella, demanant la creació d'un servei forestal català —sé que hi ha alguns problemes amb ICONA— i que aquest servei forestal fos descentralitzat.

Quant a turisme, volia dir que no s'arregla la qüestió turística amb el fet que un tour-operador —amb això contesto al senyor Sanuy— decideixi que un deu per cent o una part del seu contingent passi pel Pirineu, sinó de manera que —i aquesta és l'especificitat de la muntanya catalana, que és la que té el recurs neu—, per exemple,

des dels poders públics de Catalunya, s'asseguri el control dels Ajuntaments respecte a l'explotació del seu recurs neu. I em permetria recordar-los que hi ha processos en curs —per exemple, el procés de Beret o el procés de Meranges— que van en aquesta direcció.

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies al Conseller Carol per la seva resposta, però cal que Catalunya demostrï amb fets concrets i mesurables la seva sensibilitat pels problemes de la muntanya, com fan tots i cadascun dels països alpins, el Consell d'Europa, la Comunitat Econòmica Europea, etc. Cal que Catalunya sigui capdavantera a l'Estat espanyol bastint una autèntica política de protecció a la muntanya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Carol desitja intervenir novament?

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Efectivament, ha estat sol·licitada l'ordenació de la zona del Pallars.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, el desenvolupament d'aquesta pregunta i de la resposta ha demostrat que realment, en aquest cas concret, hauria estat molt més adequada una interpellació que hauria permès de fer al Diputat preguntant, i al senyor Conseller, una intervenció més àmplia que hauria estat justificadíssima, atesa la importància del tema. Espero que tots plegats sabrem utilitzar millor els recursos que ofereix el Reglament, en ocasions futures. Té la paraula ara, el Diputat senyor Francesc Casares i Potau, del Grup Socialista, per la seva pregunta sobre la constitució de la Junta de Seguretat.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que he formulat està concebuda i redactada en uns termes tan breus i tan precisos, que em penso que s'excusaria un desenvolupament d'aquesta pregunta en aquest moment. Per això crec que potser serà millor aprofitar aquests cinc minuts per tal de justificar les raons que em varen portar a formular la pregunta i les raons que em porten a mantenir-la en aquest moment, per tal com el contingut d'aquesta pregunta ha estat ja tractat durant aquesta sessió. Sigui pel fet que a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana el Diputat President de la Mesa va anunciar el seu propòsit de preocupar-se pel tema, sigui pel fet d'haver-se formulat aquesta pregunta, es dona el cas que el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat se'n va fer ressò en el seu parlament del primer dia d'aquest debat. Per tant, es podria interpretar que tot ha estat dit, tot ha estat preguntat i tot ha estat contestat. Com que això no és així, jo mantinc la necessitat de fer aquesta pregunta, per una sèrie de raons.

La raó principal és la de tractar d'aprofundir la qüestió. Si fins ara no haguéssim obtingut cap resposta, seria probablement necessari, primer de tot, conèixer les raons o els motius que han portat el Consell Executiu a un incompliment tan greu de la normativa estatutària. Però en aquest moments —com que aquestes raons estan apuntades—, crec que aquí el que podem és profunditzar. En certa manera, jo ara només tractaré de sistematitzar la situació dialèctica que s'ha produït en aquest moment. Motius o raons que s'han donat: crec que es podrien re-

sumir dient que el Consell Executiu de la Generalitat ha considerat que la no constitució d'aquesta Junta, aquesta omisió, era deguda a un motiu d'oportunitat política. I això ho ha basat en tres raons que successivament s'encadenen. La primera raó és que calia aconseguir la presidència de la Junta per a la Generalitat, i que això no s'ha aconseguit. La segona és que les negociacions per a aconseguir-ho no es van activar, ni s'han impulsat encara ara, per raó de la crisi del Govern de l'Estat espanyol. I el tercer punt és que es creia millor esperar, veure com els bascos resolien, ells primer que nosaltres, aquesta qüestió.

Juntament amb aquestes tres raons, hi anava el reconeixement que el Consell Executiu havia incorregut en una falta, falta que el Molt Honorable Sr. President considerava merament formal, i creia que les raons d'oportunitat política podien ésser discutides. Finalment, ens anunciava un propòsit, que era la iniciació o la represa, perquè no quedava clar si s'havien iniciat o no s'havien iniciat les negociacions per a conduir a la formació de la Junta. Un propòsit era el de resoldre molt aviat, en el proper mes d'octubre, aquest tema, i acabava tot això amb una frase enigmàtica. La frase enigmàtica va ser la de dir que el President se sentiria confortat si pensés que té un mandat per part del Parlament «per tal de portar més enllà —aquesta era la seva frase— si calgués —deia— la nostra resistència a acceptar una solució que no passés per la concessió a la Generalitat de la Presidència de la Junta de Seguretat».

En els torns d'intervenció dels Grups parlamentaris hi va haver novament referències. El portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya i el President del Grup parlamentari del PSUC s'hi varen referir, exposant que es consideraven satisfets amb aquestes explicacions, mentre que no ens hi considerem nosaltres. Per això, sense que calgui entendre que es formulen noves preguntes, sinó que tot el que s'ha debatut fins ara, en carta manera, permet ja esmicolar la pregunta, jo crec que queden en peu, queden flotant encara, algunes preguntes que el senyor Conseller de Governació, evidentment, ens haurà de contestar, haurà d'ampliar perquè depenen directament del seu Departament i de la seva competència.

Aquestes preguntes que queden en peu serien, doncs, les següents: quines són les actuacions concretes, si n'hi ha, a part de la carta del senyor President al President del Govern de l'Estat, que es van dur a terme? ¿Per qui es van dur a terme aquestes gestions, amb quins criteris, amb quins resultats, amb quines respostes i amb quines resistències?

La segona pregunta és: per què no es va iniciar el procediment per a determinar els criteris per a formar la Junta? ¿Quants representants hi ha d'haver a la Junta, i per què, com crec que han fet els bascos, no es va comunicar com a mínim als representants de la Generalitat?

Una altra pregunta seria: per què la situació de crisi del Govern central s'ha considerat per si sola motiu suficient per a paralitzar el procés de constitució de la Junta? ¿Es que s'ha fet així amb tota la política de traspassos?

Una altra pregunta que queda en peu és la següent: per què el problema de la presidència de la Junta no es

podia tractar, també d'una manera provisional, mentre —a prevenció que s'elaboressin els textos legals oportuns que cal, evidentment, promulgar— es tiressin endavant totes les altres funcions de coordinació necessàries i possibles de la Junta?

I, finalment, per què s'ha considerat i s'està considerant que un incompliment formal de la lletra i de l'esperit de l'Estatut en una matèria tan important com aquesta i amb un mandat tan clar no podia ser motiu justificat de desmoralització o d'escàndol de l'opinió pública?

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casares, l'article 127, apartat 2, diu que quan es pretengui que a una pregunta s'hi doni resposta oral, l'escrit només contindrà la formulació estricta d'una sola qüestió relativa a un fet, a una situació o a una informació. A més, diu també que les preguntes han de presentar-se per escrit. Per tant, l'extensió en l'exposició oral de la pregunta a noves qüestions és antireglamentària. El senyor Conseller de Governació pot, si vol, contestar estrictament a la pregunta que li ha estat formulada per escrit. Té la paraula...

El Sr. CASARES: Senyor President, si em permet, una reflexió sobre l'observació del senyor President. Jo em penso que m'he anticipat en aquesta observació i he tractat de justificar el seguit de preguntes que faig, tot dient que no es tracta de noves preguntes, sinó, simplement, d'un desenvolupament en detall de la pregunta que estava en el meu escrit. I això com a conseqüència —perquè si no no ho hauria fet de cap manera— que abans d'ara, el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat va fer ja una sèrie de respostes que permeten anar endevinant quins són, concretament, aquests motius. De tota manera, m'excuso si la meua interpretació no s'ajustés exactament a la del senyor President.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors, amb tota la cordialitat i amb tot el respecte degut al Diputat senyor Francesc Casares, que acaba de fer ús de la paraula, jo entenc, com ho ha entès el senyor President en interpretar el Reglament, que el Reglament no es pot endevinar i que, en tot cas, el que hem de fer és estar al text concret de la pregunta formulada, d'acord amb les disposicions complementàries.

Per tant, jo limitaré la meua resposta a la pregunta que em va estar feta d'aquesta forma, o intentaré fer-ho. En tot cas, ja intueixo que no serà del gust del senyor Diputat que me l'ha feta, perquè ha avançat quina era la seva opinió sobre aquest tema, i he de dir que no em nego, ans al contrari, a contestar totes les preguntes que sobre aquest tema o sobre d'altres temes em vulgui fer, seguint el que estableix el Reglament, el senyor Diputat, en el seu moment.

Bé, és cert, ja ho ha dit el senyor Casares en fer la seva exposició, que el President, el Molt Honorable President de la Generalitat, havia fet una referència, en el transcurs de la seva intervenció del divendres passat, al tema de la Junta de Seguretat. Les meves paraules serviran de confirmació, no d'ampliació, pràcticament, al que ja havia

assenyalat en aquell moment i, en tot cas, hi afegiré alguna notícia de darrera hora per a tranquil·litat i satisfacció de la Cambra, encara que començaré per contestar la pregunta.

En primer lloc, he de dir que durant els mesos de juny, i sobretot durant el mes de juliol, el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat i jo mateix vam tenir interès especial a tractar d'aquest tema amb les autoritats de l'Estat. Concretament, el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat havia parlat diverses vegades amb el President del Govern sobre la necessitat de constituir, com més aviat millor, la Junta de Seguretat. Ell va dir, en la seva intervenció, al President de la Generalitat, que el moment potser no era el més idoni per a la negociació, com no ho ha estat tampoc durant el mes de setembre. Jo crec que tenia raó quan feia aquestes afirmacions i em sembla que no cal explicar amb massa profusió a la Cambra el perquè d'aquestes raons: són òbvies. En tot cas, hem de dir que nosaltres posàvem, ho va dir el senyor President i jo ho repeteixo —ja sé que m'hauré de repetir en les mateixes afirmacions, perquè són afirmacions compartides per tot el Consell Executiu i, per tant, també pel Conseller que els parla—, que la Generalitat vol la presidència de la Junta de Seguretat, presidència que era molt conflictiva en aquell moment; ho va ser tant que, concretament, el Projecte de Llei Orgànica de les Polícies de les Comunitats Autònomes i el Dictamen emès per la Comissió establien, en el punt cinquè de l'article setè, que, d'acord amb l'article 154 de la Constitució, aquestes Juntes serien presidides pel delegat del Govern en el territori de la respectiva comunitat autònoma. Sortosament, el text va ser retirat del Congrés dels Diputats i ara ens trobem en situació, després del canvi que s'ha produït en el Govern de Madrid, de renegociar aquest tema, em sembla, amb renovada força.

Tots aquests antecedents, no obstant això, no varen ser obstacle per tal que el Molt Honorable President de la Generalitat, el dia 8 del mes d'agost, s'adrecés per escrit al President del Govern, per carta, adventint-lo del venciment del termini per a la constitució de la Junta i renovant-li l'interès per part del Govern de la Generalitat i de la necessitat de dur ben endavant, ben ràpidament, aquest tema. Els he de dir que durant el mes de setembre el President del Govern va estar en contacte telefònic amb el President de la Generalitat, i va prometre que activaria aquesta qüestió, i jo els puc anunciar avui, i aquí acabo la meua intervenció, que tal com el Molt Honorable President de la Generalitat s'havia compromès aquí el divendres, d'activar i donar la màxima celeritat a aquesta qüestió, jo m'havia d'entrevistar demà al matí amb el Ministre senyor Rosón, justament per a tractar del tema de la Junta de Seguretat. Amb motiu de la mort del pare del senyor President he hagut d'ajornar aquesta visita, però estic en contacte amb el Ministre, m'hi entrevistaré el dissabte al matí, a les deu, i espero que ben aviat podrem solucionar aquest tema a plena satisfacció de la Cambra.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Casares pot intervenir de nou, si ho desitja. Té la paraula el senyor Casares.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i se-

nyors Diputats, des de cap punt de vista em sembla que les explicacions del senyor Conseller de Governació puguin considerar-se ni explícites ni satisfactòries, i que en cap cas no atenuen ni eximeixen la responsabilitat que li correspon al Consell Executiu per l'omissió que estem denunciant.

No són explícites, no són prou detallades, perquè en tot allò que respecta a les gestions, aquestes s'han reduït, segons l'explicació que ha donat, a una dimensió tan petita que no dubtaria a qualificar d'irrisòries. I no ha explicat tampoc que s'hagi intentat —al marge de la qüestió relativa a la presidència de la Junta— avançar en cap sentit per a resoldre els altres problemes, que tard o d'hora també s'han de plantejar. I, per tant, crec que des del punt de vista d'avançar feina, no hauria estat gens dolent que aquesta hagués estat una preocupació, i una preocupació explícita, explicada, del Consell Executiu. I, per tant, tampoc no són satisfactòries aquestes explicacions, perquè no s'ha vist de cap manera que les raons d'oportunitat almenys, almenys, tinguessin el pes suficient com per a paralitzar aquestes accions. Dóna tota la sensació que les actuacions portades en aquest terreny pel Govern de la Generalitat han topat amb unes prevencions, amb unes pors, amb unes barreres, que més aviat ens porten a creure que s'ha adoptat una actitud que, sense exagerar, podria qualificar de temorega. Es tracta, essencialment, d'assegurar la presidència de la Junta, i en això sap el Govern de la Generalitat que tindrà el suport, perquè aquesta és la condició de tots, de tot el Parlament. De tota manera, per aconseguir aquesta presidència, cal una disposició, una disposició de força política, o, almenys, la creació d'un clima de confiança que faci que, des de l'Administració central, no es trobin obstacles a donar-nos aquesta presidència.

Això, evidentment, enllaça amb el tema de la confiança mútua i recíproca entre la política que es fa a Catalunya i la política que es fa al nivell de l'Estat. Aleshores, hom creu que si es pot desenrotllar a Madrid una política de confiança, evidentment és per a obtenir alguna cosa que signifiqui un progrés en la institucionalització de Catalunya. La Junta de Seguretat és una peça clau. Aleshores, un es pregunta si, efectivament, en aquest suport, en aquesta confiança que Convergència ha donat al Govern de l'Estat, hi va o no hi va implícita una contraprestació d'aquesta mena i d'aquesta naturalesa. Perquè, si no és així, és quan realment es comprèn que calgui apellar a l'entusiasme i a la confiança de tota aquesta Cambra per a obtenir això que per a nosaltres és essencial.

I no és satisfactòria tampoc la resposta en la mesura que queda un punt que s'ha negligit: creure que un incompliment formal d'aquesta naturalesa, o no té importància o en té poca, o, en tot cas, queda desmerescuda davant d'una apreciació de caràcter polític. I això, senyores i senyors Diputats, tots sabem que no és així. En els primers passos que estem fent per a l'aplicació de l'Estatut, de cap manera no podem donar la sensació que hi ha raons d'oportunitat política per tal de no complir l'Estatut. I si des d'aquí s'ha dit que l'Estatut ens mana en totes aquelles coses que ens imposa un sostre i ens obliga, per tant, a una actitud de prudència i de retenció,

ens mana també per a aquelles coses que són preceptes positius i que consisteixen en un enfortiment de la nostra personalitat institucional. Això és greu, davant l'opinió pública no pot passar dissimulat; es tracta de la construcció institucional en termes d'Estat de dret, i en termes d'Estat de dret hi ha una cosa que no pot passar mai, i és l'incompliment d'una llei de caràcter fonamental com és l'Estatut.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Governació desitja fer ús de la paraula novament? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, de forma molt breu, simplement per a dir que entenc que el senyor Casares no aporta cap element nou relacionat amb la pregunta. Evidentment aporta elements nous que no tenen cap relació amb la pregunta i que demostren que el senyor Diputat confon la pregunta amb el debat parlamentari que continuarem dijous.

Finalment, per a fer saber al senyor President i a la Cambra que jo mateix, com a Conseller de Governació, tindrè molta satisfacció de mantenir informada puntualment la Comissió parlamentària corresponent dels contactes que es portin amb el Govern de Madrid per tal de constituir la Junta de Seguretat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara a la cinquena pregunta, la del Diputat senyor Joan Codina i Torres del Grup Socialista, sobre la reestructuració del sector d'indústria i electrodomèstics i l'actuació en relació amb l'empresa Bru, S. A. Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyores i senyors Diputats, fent ús del que preveuen els articles 127 i 128, volia fer una pregunta concreta a l'Honorable Conseller d'Indústria, per tal que ens digui l'estat actual de les negociacions que es porten per a la reestructuració del sector d'electrodomèstics, línia blanca, que dintre de Catalunya tenen una importància cabdal. A més a més, voldria que ens expliqués què és el que ha fet la Generalitat i la seva Conselleria en concret sobre aquesta temàtica, quin paper ha jugat, quina és la posició sobre aquesta reestructuració i, sobretot, que ens aclareix la situació d'alguna de les empreses que estan amb més dificultats, com és l'empresa Bru, per a veure quines mesures s'han pres, per tal que amb aquesta negociació es perdin els menys llocs de treball possibles.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Treball. Ah!, perdó, d'Indústria. El senyor Conseller d'Indústria i Energia.

(El senyor Ribó s'aixeca per parlar.)

El Sr. RIBÓ: Una qüestió d'ordre. El nostre Grup demanaria que, donat que la pregunta del Diputat senyor Ramos coincideix amb la del Diputat senyor Codina, poguéssim ajuntar-les totes dues i després el Conseller les pogués contestar alhora.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Aleshores, passarem, doncs, si el senyor Conseller no hi té inconvenient, que el senyor Diputat Joan Ramos i Camarero exposi la seva pregunta sobre l'estructuració del sector d'electrodomèstics. Té la paraula el Diputat senyor Joan Ramos.

El Sr. RAMOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, senyor Conseller d'Indústria i Energia, molt ràpidament, si és possible, argumentaré una mica la pregunta que el nostre Grup fa entorn de la reestructuració del sector d'electrodomèstics gamma blanca sobre algunes coses en concret.

A nosaltres ens preocupa una mica que tothom, a l'hora de parlar de la reestructuració i de la reconversió industrial, abordi el tema des d'un prisma una mica particular, no tenint en compte tots els elements que poden entrar en joc a l'hora d'abordar-lo, i sobretot no tenint en compte que avui la indústria i especialment algun sector industrial molt present a Catalunya van en la línia d'entrar al Mercat Comú i qui són els qui han de pagar el cost social que segurament determinarà aquesta entrada al Mercat Comú. Jo penso que aquesta és una cosa important en la qual ens hem de posar d'acord, perquè Catalunya industrialment té un pes important i perquè hi conflueixen sectors molt importants que estan en crisi, la majoria d'ells ja en una situació bastant avançada. Això seria una consideració general a l'hora de tractar d'aquest problema. D'altra part, nosaltres coneixem, almenys el nostre Grup, l'estudi que ha fet l'empresa Xec, S.A., que va ser l'empresa que va fer l'estudi de Soler Almirall i de la Farga Casanova entorn de les peticions que es fan a l'Administració per a ordenar aquest sector d'electrodomèstics. Podríem dir que en les consideracions quant a la integració de les empreses en el conjunt del grup, no tindriem res a discutir, fins i tot en la necessitat creditícia, en les peticions que fan a l'Administració i en les peticions que fan als accionistes creditors i en algunes de les que fan als sindicats i al comitè d'empresa. Hem repassat una mica aquest informe i hi estariem globalment en part d'acord.

Nogensmenys, hi ha una certa inquietud quant al fet que una de les empreses que en un principi s'havia acordat que integrés el grup, és a dir, l'empresa Bru, en funció de Corberó i DOMAR, sembla —als companys que hem comentat una mica aquest problema— que últimament tenia un problema, pel fet d'estar amb el grup català, que és el grup o el nucli inicial, per a anar a un grup més ampli d'àmbit estatal. Aquesta seria una pregunta en concret que ja figura en la que vam presentar a la Mesa, i que nosaltres ens sentíem obligats a exposar. En definitiva, pensem, globalment i amb aquest plantejament, que la necessitat d'una concentració industrial marc que es contempla en aquest estudi en el grup és important, que, per tant, aquesta operació reduiria en tot moment part dels costos que empresa per empresa podrien portar; que disminuiria la competitivitat en el sector, que és una altra cosa amb la qual nosaltres estariem d'acord, i que donaria una major homogeneïtat a l'hora d'invertir —una cosa en què també estem d'acord— i per tant la racionalització i la normalització dels productes disminuirien en part també l'estoc que actualment té el sector.

Això és una cosa que no sembla important d'aquest estudi. Ara, tenim una preocupació —que és la pregunta que nosaltres fem—, que és com quedaria globalment el sector, quines coses des de Catalunya i des de la perspectiva industrial de Catalunya podem fer la Generalitat i el Consell Executiu entorn d'aquest problema i, sobretot,

com quedarà l'empresa Bru, que estava lligada en un principi al grup català, com quedarà, sobretot, la plantilla o com quedaran afectats els treballadors dintre d'aquesta reestructuració total, i més tenint en compte —i amb això acabo— que l'empresa Bru és en una localitat del Baix Llobregat amb un índex d'atur molt gran. La comarca, globalment, està entre els trenta mil i els trenta-cinc mil treballadors en atur. I ara, si tres o quatre empreses, entre elles Bru, despatxen el personal o fan rescissió de contractes, arribaria a un nivell d'atur ja molt greu, insostenible, al qual em sembla que hauríem de buscar una solució. Almenys caldria que des de la Generalitat es tingués en compte aquesta situació de les comarques, l'índex d'ocupació, sobretot d'aquestes indústries que fonamentalment a Catalunya tenen un pes important. Per tant, depèn de l'orientació o de la intervenció que la Generalitat i el Consell Executiu hi tinguin que vagin en una línia de racionalització, de planificació i de reconversió industrial progressista i racional; si no, anirem a una situació de deteriorament cada dia pitjor, que no convé a Catalunya, sobretot a la Catalunya industrial, que la volem racional i progressista.

Res més, moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en primer lloc, agrair les preguntes i agrair la proposta i l'acceptació del Partit Socialista de Catalunya de formular-les totes dues conjuntament, perquè per a mi fa més fàcil la contestació i probablement per a tots més àgil aquest debat. He d'agradir també la forma com s'han formulat les preguntes. És a dir, jo hauria de dir que el senyor Codina s'ha limitat a formular-la, però que el senyor Ramos, a més a més, ha fet unes observacions amb les quals he de dir que, deixant a part la pregunta, en la qual entraré, coincideixo totalment. El tema de l'atur és greu. El tema de l'atur en zones com les que ell ha esmentat és més greu. Crea situacions que poden ser de difícil control. I el tema de l'atur en el sector d'electrodomèstics de línia blanca no és tan greu en aquests moments. És greu, però ho podria ser més. I seria llastimós que ho fos tenint en compte que —molts probablement hi coincidirem— precisament el sector d'electrodomèstics de línia blanca és un dels que té més possibilitats d'afrontar amb èxit, si és reestructurat, la competència amb què es trobarà al si de la Comunitat Econòmica Europea.

Per altra part, també he de dir que, tenint en compte que a Catalunya hi ha aproximadament 200.000 parats, potser una mica més, se m'hauria pogut plantejar què hem fet respecte a una sèrie d'empreses —n'hi ha moltes de molt petites, però que també són importants; cada home que està treballant en aquella empresa és important— que han perdut llocs de treball en aquests darrers temps. Hauria de dir, respecte a algunes d'aquestes, què no hem pogut fer, i són molt importants la suma d'elles, però no hi hem pogut fer res.

En canvi, respecte a Bru, jo sé que les dues persones que han formulat la pregunta saben que hi hem treballat. Hem intentat, el Consell Executiu de la Generalitat, de fer el que ens ha estat possible pe a conduir el tema d'e-

lectrodomèstics de línia blanca per un camí adequat, per un camí de futur. Concretament, va ser ja el 18 de maig —feia menys de deu dies que havia pres possessió el Consell Executiu— quan vaig rebre el gerent i el Comitè d'empresa de Bru, que em demanaren que la Conselleria avalés un crèdit de mil milions de pessetes, que volia acollir-se en aquella línia especial que a la pràctica donava el Vice-president econòmic Abril Martorell. I precisament les raons que es donaven, a part que es tractava de no perdre llocs de treball, era que ja havien fet una llarga rescissió temporal de contractes i que es feia difícil de continuar controlant la situació per part de la direcció i per part del mateix comitè d'empresa. Es a dir, el tema venia de lluny i em va ser plantejat, doncs, lògicament, només arribar a la Conselleria, quan ben bé l'estàvem creant. Vaig contestar, doncs, que faria el que pogués, que s'hauria d'estudiar el tema, però que seria molt útil veure el pla de viabilitat en el qual es fonamentava aquest crèdit de l'ordre de mil milions que es demanava a l'Administració central. Vaig comentar el tema immediatament, el dia següent o al cap de dos dies, en una reunió que va presidir el President de la Generalitat. Hi vam assistir el Conseller Rigol i jo, i el President immediatament va telefonar al Vice-president senyor Abril Martorell per tal d'interessar-s'hi. El 29 de maig, és a dir, onze dies després, ens vam reunir la empresa amb Xec. Jo havia dut, amb les meves notes, apuntada una empresa especialitzada en aquest tipus d'estudis i que tenia la confiança de l'Administració per veure quines possibilitats hi havia. I la veritat és que aquella sessió i dels raonaments tècnics que es desprenen de tot pla de viabilitat que permet objectivitzar i tecnificar els problemes, es va arribar a la conclusió que amb aquests mil milions de pessetes, suposant que hi arribessin, difícilment, per no dir que era pràcticament impossible, es podia fer reflotar l'empresa Bru, que tenia uns deutes per valor de dos mil vuit-cents milions de pessetes. Es va entendre que era pràcticament impossible, no jo, sinó per part dels mateixos que ho proposaven, de fer reflotar aquesta empresa.

Davant d'això, i tenint en compte que el dia 24 d'aquell mateix mes, és a dir, cinc dies abans, al Vilar, en aquella reunió que vàrem tenir uns Consellers econòmics i altres persones especialitzades, havíem parlat de quina podia ser la línia d'actuació en el pla econòmic i havíem vist clarament que del que es tractava era, per descomptat, d'ajudar empreses en crisi, però sobretot, més que d'ajudar, el que calia era promoure, apuntalar grups que hi poguessin fer front, en el futur, a la competència. Perquè ajudar empreses en crisi vol dir a la pràctica haver d'estar per elles cada any o a vegades cada tres mesos una i altra vegada. En canvi, fer reflotar, consolidar, potenciar, en definitiva, treballar per un grup més que per una empresa en la majoria dels casos vol dir realment consolidar llocs de treball. I en funció d'això, al Vilar, havíem comentat que el sector d'electrodomèstics línia blanca era un dels que es prestava a fer aquests tipus d'actuació, una reestructuració que li permetés afrontar el repte del futur. Per això vaig parlar-ne amb la direcció de Bru i amb Xec i els vaig proposar el tractament conjunt del sector d'electrodomèstics català. Se'm va contestar que això coincidia amb un planteig de l'Administra-

ció de poques setmanes abans que anava ja per la línia de suprimir els crèdits d'empreses individuals i de plantejar operacions de promoció de grups. Aleshores, davant d'aquesta línia, que em semblava que era l'única possible, no solament per a promoure grups sinó per a crear les bases d'un sector electrodomèstic amb futur i per tant per a consolidar-lo, no solament salvar sinó consolidar els llocs de treball, ens vam posar a treballar en un pla global, en un pla integrador de les empreses, concretament, Corberó, DOMAR i Bru, tenint en compte que alguna altra empresa catalana està ja dins d'un grup mixt de l'Estat espanyol. Aquest pla era pràcticament acabat cap al cinc de juliol, si no m'equivoco. En tot cas, sí que és potser cert que el 5 de juliol vaig anar a visitar el Ministre d'Indústria i li vaig dir: «Hem estat treballant en un pla conjunt per al sector electrodomèstic; aquesta Conselleria no és la que proposa el pla, però la Conselleria vol que el Ministre sàpiga que defensem aquest pla, estem darrera del pla que presenti el grup català.» Textualment, el Ministre em va dir que «si la Conselleria defensava aquest pla, aquest pla seria ben vist i acceptat per l'Administració central». De fet, aquest pla implicava aconseguir de l'Administració central uns crèdits per valor de dos mil vuit-cents milions de pessetes i implicava la recuperació de cinc-cents treballadors de l'empresa Bru o la pèrdua de 380 treballadors de l'empresa Bru. Això, bé, és una cosa que depèn de com es vulgui mirar; des del punt de partida de l'empresa certament és la recuperació de 500, des del punt de vista teòric, i des d'un punt de vista pràctic també, però sense tenir en compte el punt de partida, significava la pèrdua de 380. Però ens semblava que aquest era el millor pla, l'únic pla probablement, si més no des del nostre punt de vista, per a Bru, i l'únic pla que permetia realment de tenir un grup consistent de cara al dia de demà, de cara a la competència amb el Mercat Comú. Aleshores, el mes d'agost, s'introdueix un element nou, que consisteix que l'Administració central, que pel seu compte va treballant en la reestructuració d'altres grups d'electrodomèstics de la línia blanca en d'altres llocs de l'Estat espanyol, es troba amb tres empreses que estan en una situació, d'una banda una mica despenjades, des del punt de vista de no estar integrades a cap grup, però, d'altra banda, en una posició, alguna d'elles, que no és acceptable, que és refutable, que no és com, sincerament, es trobava en aquells moments l'empresa Bru. M'estic referint a les empreses Garza, Mepamsa i Sol-Thermic. I ens demana l'Administració a veure si aquestes tres empreses podrien ser incloses dins del grup català integrat per Corberó, per DOMAR i per Bru. Bé, ho planteja a la Conselleria i ho planteja també a les empreses, i la Conselleria, en aquest cas, que, bé, que està preocupada i que té interès pel que pugui passar a Sol-Thermic a MEPAMSA i a Garza, però que està també preocupada, i la seva línia d'acció anava dirigida a la creació d'un grup català sòlid i realment amb futur, davant d'aquesta proposta típicament empresarial, passa el tema als empresaris que estaven dins del grup català. Els empresaris que estaven dins del grup català diuen: «Estem d'acord amb el següent: a arribar a un acord, en funció del qual, si cada una d'aquestes tres empreses compleix l'acord a què arribin amb el grup i amb l'Admi-

nistració, si es compleix, a l'any 1983 estem d'acord a integrar-les al grup conjunt, formant, aleshores, un grup de sis empreses de línia blanca. Però abans no, abans no, perquè, dins de la dinàmica de les empreses, passar d'una empresa en la qual treballin 1.000 o 2.000 persones a una empresa en la qual treballin 2.000 o 3.000, en un any, no sempre és fàcil, implica, generalment, un canvi de gestió, una tecnificació completament diferent, no és senzill. Ara, passar d'una empresa de 2.000 o 3.000, a una de 6.000, que és el que implicava, la veritat és que difícilment hi havia capacitat de gestió per a integrar-les d'una manera immediata.» Aquesta va ser la seva contestació i la Conselleria no hi va entrar ni sortir, va entendre que el tema era empresarial, el va donar per bo i li va donar suport. I dic que li va donar suport perquè el que sí ha fet contínuament la Conselleria és estar en contacte amb el Ministeri d'Indústria i, per descomptat, amb les empreses d'aquí, per anar-los dient que la Conselleria és al seu darrera, primera cosa, i, segona cosa, que el Ministeri fa costat a allò, que el Ministeri està disposat a ajudar en allò que la Conselleria avali.

De fet, de totes maneres, el mes de setembre es produeix una certa aturada en aquesta mena de gestions, en aquests avenços cap a la constitució del grup. Probablement, la situació del Vice-president d'Assumptes Econòmics té alguna cosa a veure amb aquest tema, la situació indefinida, en aquells moments, d'Abril. El fet és que la situació de Bru es va deteriorant, la situació de l'electrodomèstic en general no és bona, la situació d'altres empreses tampoc no és precisament flors i violes, sinó que realment és complicada, és difícil. El fet és que el President telefona al senyor Suárez, senyor Adolfo Suárez, apressant-lo en relació amb el tema, i el Portaveu de la Minoria Catalana parla amb ell en el mateix sentit. Això, probablement, ajuda a trencar aquella aturada, i s'avança ja cap al que pot ser, allò que es pot dir l'acord definitiu de les empreses, l'acord integrador de les sis empreses en les línies que havia assenyalat, l'acord definitiu de les sis empreses en les línies que havia assenyalat de formar el grup català immediatament i integrar les altres, en tot cas, el 1983.

A partir d'aquest moment, realment la situació a la casa Bru és difícil, els treballadors porten molts mesos esperant una decisió de l'Administració que no arribava. A la pràctica, fins i tot aquests acords, des del punt de vista dels treballadors, no es poden considerar, i és lògic, acords definitius: no hi ha hagut encara el crèdit corresponent per part de l'Administració i el cert és que es creen uns incidents a la casa Bru que fa que la resta del grup català estigui angoixat seriosament. La situació en general de l'electrodomèstic no és brillant, la localització de les empreses fa que el tema sigui delicat, el fet que es creïn problemes seriosos, molt seriosos, a Bru fa que les altres empreses —que, en definitiva, des del punt de vista social encara van fent, no s'han trobat amb aquests problemes— dubtin i els fa dir: «Bé, en aquestes condicions nosaltres no podem anar endavant, nosaltres no ens veiem amb cor d'assumir els nostres problemes, tota aquesta sèrie de problemes nous.» Bé, de fet, en aquell moment hi ha unes converses respecte a la situació. El deteriorament de la situació social a Bru, doncs, cessa, en

qualsevol cas, i, aleshores, Corberó i DOMAR diuen que definitivament endavant —i aquí contesto alguna de les coses, he anat contestant quina ha estat l'actuació del Comitè Executiu i com s'ha constituït, o com va camí de constituir-se el «holding», ara contesto amb una cosa concreta—, que accepta el primer acord a condició que es firmi ràpidament, és a dir, a condició que Bru pugui deslligar-se dels compromisos anteriors, en definitiva, de la suspensió, que pugui arreglar el seu tema de la suspensió de dos mil vuit-cents milions de pessetes i integrar-se, d'acord amb el que s'havia convingut i d'una manera clara i definitiva, en la nova empresa, en el grup català.

Aquesta és la situació en aquest moment, que implica, des del punt de vista de xifres, des del punt de vista quantitatiu, el següent: que hi ha acord, en funció del qual el grup català rebrà de l'Administració crèdits especials per valor de 3.100 milions de pessetes. Concretament, 1.800 Corberó, 400 Paimsa —Paimsa és un «holding» que es crearia entre Corberó i Domar— i 900 Bru; total 3.100 milions de pessetes. Pel que fa referència a la plantilla, es passa de 3.450 treballadors, plantilla actual, a 2.760, plantilla futura, comptant, evidentment, entre els 3.450 actuals, els 900 treballadors de Bru que, de fet, estan en rescissió temporal de contracte i, de fet, estan en la situació que he explicat al principi.

El Sr. PRESIDENT: Li prego també que abreugi la seva intervenció.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Perdó, és mig minut. Aleshores, és en funció, una altra vegada ho torno a dir, de com es mirin les coses que s'han perdut uns 600 llocs de treball o s'han, d'una manera esperem definitiva, consolidat 2.760 llocs de treball directes, més els indirectes que puguin venir d'unes empreses amb una capacitat competitiva de cara al futur.

En tot cas, aquesta és la realitat, això és el que ha treballat, és el que ha intentat i ha treballat el Consell Executiu sobre aquest tema, i del que es tracta, i en això també voldria ser molt precís, molt clar, com ho he estat fins ara, és que quedi clar que el tema no està acabat, que he explicat la situació en aquests moments, però que en aquests temes d'empreses, fins que no es firmin definitivament els contractes i no es compleixin, en la qual cosa l'Administració hi té a dir, fins que no es compleixin definitivament, no és segur que arribin a port.

Perdó, President, per l'estona de més; senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Codina desitja intervenir? (Pausa.) Té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Senyor President. Senyor Conseller, no m'ha convençut, no m'ha convençut perquè hi ha hagut un parell de qüestions que m'han preocupat, no solament no m'han convençut, sinó que m'han preocupat. Això de només insistir, i seguir, i preguntar, i què farà el Govern, i que estem d'acord amb la reestructuració, jo crec que no és prou. Una altra cosa que m'ha preocupat és que sempre ha dit, dues vegades ho ha dit, que ho havia deixat en mans empresarials, i sempre deixa l'empresa com si només fos una part. Potser els treballadors haurien agraït contínuament que també se'ls hagués tingut informats, pas per pas, de com anaven les negociacions, de quin era el paper de la Generalitat i de quin ti-

pus de pressions feia perquè aquest "holding", que podia ser la salvació de la línia d'electrodomèstics a Catalunya, fos una realitat. I dic això, perquè els treballadors, que han estat negociant fins fa poques hores, pràcticament, la possible solució, sempre ho han hagut de fer ells sols, no han tingut al costat la Generalitat que els fes costat, per a dir que estaven allà, per fer tots els possibles per a incidir, perquè si no preocupen 3.000 llocs de treball, fins a l'últim moment, fins a fer perdre la son, no sé què pot preocupar en aquest país. Són 3.000 llocs de treball directes i uns quants d'indirectes, que no se sumen aquí, però que hi són, i, per tant, la Generalitat, crec jo, ha de fer tots els possibles per tal de tenir ben informat i per dir a cada moment quins són els obstacles que es troben al camí. Per això dic que això em preocupa.

En segon lloc, tampoc no m'ha contestat el senyor Conseller quines mesures s'han pres respecte a aquests llocs que forçosament s'han de perdre amb aquest "holding": ¿què se'n farà d'aquests treballadors? ¿Quines mesures s'han pres per a trobar-los un lloc de treball? Perquè si anem fent "holdings" a base de tancar llocs de treball, em temo que el senyor Conseller de Turisme tindrà molta feina per a fer urgentment una Escola de Guies perquè ensenyin les ruïnes de la indústria de Catalunya. M'ho temo; per tant, l'obligació és fer país, i fer país és fer-ho tot, és canviar els rètols al català, és fer que la llengua catalana s'implanti, però també mantenir les indústries i el comerç i els serveis aquí a Catalunya, perquè els llocs de treball no es perdin. Jo dic que aquest aclariment ha servit de molt, perquè molts parlamentaris en aquest moment s'han assabentat per primera vegada de quina ha estat l'actuació de la Generalitat, i això no pot ser, s'han de seguir les coses pas a pas, i els treballadors estic segur que haurien agraït en qualsevol moment que totes aquestes coses que ara ha anat esmicolant aquí, les hagués anat dient contínuament, i no s'haguessin trobat desemparats moltes vegades quan estaven negociant a Madrid, amb els Portaveus de les seves centrals sindicals, mirant de salvar aquestes indústries.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Joan Ramos desitja intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Joan Ramos.

El Sr. RAMOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt concret. Jo, en la meua intervenció inicial, ja apuntava algunes coses de caràcter general, perquè la filosofia amb què s'aborda el problema de la reconversió i la reestructuració sectorial, a nosaltres ens preocupa bastant. Perquè, evidentment, jo he dit que estava d'acord amb algunes de les qüestions que es plantejaven en l'Informe que havia fet Xec per a negociar amb l'Administració, com una forma de situar les empreses individuals particularment en un grup, amb una major concentració i, per tant, amb una major racionalització en el mercat i orientació en les inversions, i això em sembla positiu, que és una part de la petició que feia en l'Informe-Xec. Una altra de les qüestions de les quals no s'ha dit res, i és que per a conformar el grup, no simplement el català, nosaltres hauríem de tenir una visió solidària, és a dir, els problemes de Catalunya són molt greus quant a l'atur i ens preocupa el grup català, la Cor-

beró, la Domar i la Bru, però la reestructuració sectorial és quelcom —fins i tot l'Estatut ja ho diu així— és quelcom que cal abordar des d'aquí, però normalment va més enllà de Catalunya, ja que les decisions vénen de Madrid i, per tant, a l'hora d'abordar el grup en el seu conjunt, hi ha unes peticions en concret, és a dir, que fèiem a l'Administració. Així, Corberó, dels 2.800 milions de pessetes que deia el Conseller d'Indústria i Energia que es necessitaven, globalment en el grup, amb la incorporació de MEPAMSA, Garza i Sol-Thermic, la petició que es fa globalment és de 5.900 milions de pessetes perquè el grup comenci a funcionar. Jo no sé qui hi ha d'aquestes xifres, és a dir, dels 1.800 milions de la Corberó, de la PAHINSA els 400 milions, de la Bru els 900 milions, de la Garza els 2.000 milions, de la MEPAMSA els 500 milions i, de la Sol-Thermic, els 30 milions, que és el capital financer que necessita el grup per a posar-se en marxa, com una part que fan de petició.

I, en segon lloc, el problema que més ens preocupa és que quan es parla de reestructuració o de reconversió, es va normalment a la filosofia que l'empresariat a Catalunya i fora de Catalunya té de la reconversió industrial. No parlen tant de reconversió sinó més de reestructuració, i parlen més dels llocs que aniran a l'atur que no pas de fer una política més global, no tant parcial i conjuntural, amb una visió més conjunta del sector, i tractar de connectar totes les qüestions de dificultats que té el sector d'alguna forma global, no tant parcial i concreta, perquè, a la llarga, avui pot ser Bru —que, segons la contestació del senyor Conseller d'Indústria, haurà d'anar a la rescissió de plantilla—, però és que allò que més ens preocupa, a part de Bru, que és aquí també, és que es diu que Corberó, de 1.750 llocs de treball que té ara, la plantilla definitiva serà de 1.160, és a dir, que es preveu —almenys jo voldria que se'm contestés això—, es preveu que anirà a 1.160 treballadors. La DOMAR, de 800 treballadors que té, es mantindria en els 800. La Bru, de 950, es parla de 500 treballadors. És a dir que, amb el pla, ja es preveu que d'una plantilla de 950 treballadors que té la Bru, passaria a 500, és a dir, es perdrien 400 llocs de treball, i que la MEPAMSA, que té 475 llocs de treball actualment, passaria a 350. La Garza, de 2.300 a 1.890 treballadors, i la Sol-Thermic es mantindria; és a dir, que globalment, en el sector, aniria a engruixir a la vora de 2.000 llocs de treball. I és això allò que ens preocupa, que a l'hora d'abordar el problema de la reestructuració i de la reconversió, s'abordi des d'una filosofia de dir: «Bé, anem a demanar els crèdits a l'Administració o als accionistes d'una forma particular, però els crèdits en funció de sanejar l'empresa, i sanejar l'empresa representa per a l'empresariat no tant avançar en el problema tecnològic, la racionalització industrial, buscar una alternativa de conjunt, sinó dir: aquests milions necessitem i, com que necessitem aquests milions, hi ha 500, 1.000 o 2.000 treballadors que poden quedar fora.» Aquesta filosofia nosaltres no la compartim. Jo penso que és irracional, que això ens pot portar a una situació insostenible.

I, finalment, jo compartiria l'opinió del company dels socialistes, Codina, és a dir: les centrals sindicals ¿quin paper estan jugant en aquest terreny? ¿És un paper en què se'ls informarà, se'ls consultarà, o intervindran? És a

dir, no podrà haver-hi una reestructuració sectorial seriosa només informant: «i es consultarà les centrals sindicals». Jo penso que les centrals sindicals han d'estar a la taula de negociacions amb veu, amb intervenció, no simplement per a dir-los: aquí hi ha un pla global del sector de l'electrodomèstic, hi ha en joc 2.000 llocs de treball i allò que podeu fer és abonar la petició dels 5.900 milions globalment, aquí a Catalunya, 2.800 milions de pessetes, i quan tinguem això anireu 1.000 o 2.000 a l'assegurança d'atur.

Jo penso que això no és una política correcta, que això ens està portant a una situació insostenible, i allò que sento és que si això es dona en aquest sector, encara que no penso que em surti d'allò que és la pregunta, jo no sé què passarà amb l'automoció, amb l'electricitat i electrònica, que són sectors molt, molt importants a Catalunya, que estan patint també una greu crisi en aquest terreny. Si s'aborda amb aquesta filosofia, penso que aquí, en aquest terreny, no ens podrem posar d'acord, perquè les centrals sindicals no poden caure en aquest terreny.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller desitja intervenir? *(Pausa.)* El senyor Oller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA: Bé, senyor President, són diversos els temes que s'han presentat, i, evidentment, molts dels punts que s'han dit no els puc resoldre. Ens hem trobat amb 2.000 aturats; ens hem trobat, des de fa quatre o cinc anys, que van pujant, fins ara sembla que imparablement. I no tant aturats que, a canvi, doncs, signifiquin la creació de sectors amb futur, sinó, simplement, aturats sense, a canvi, crear almenys unes expectatives, unes seguretats, dins d'allò que és possible en l'economia, unes seguretats que s'estigui arribant al final de la línia de perdre llocs de treball i s'estigui començant una línia de consolidació de sectors. Jo estic absolutament preocupat, com tots vostès, per aquesta situació. Ara, de la mateixa manera, dic que no veig altra possibilitat de rebaixar l'atur que aconseguir empreses segures i amb futur. Jo, en aquest moment, no veig d'altres possibilitats.

El Consell Executiu i la Conselleria es van trobar amb els 1.000 aturats, de temps, i amb els 2.800 milions de crèdit de l'empresa en qüestió. Aquesta és la realitat, i d'això no se n'ha fet menció en les preguntes, en les rèpliques que hi ha hagut a allò que jo he dit. Aquesta és la realitat. No ha estat el Consell Executiu el que no ha seguit pas a pas els problemes a partir del moment en què va entrar a governar Catalunya. A partir del mateix dia hi va entrar, en els problemes. A partir del mateix dia i els 1.000 llocs de treball ja estaven perduts. A mi no m'agrada, jo no n'estic satisfet, i potser ho han notat, de dir que només n'hem salvat 500. Nosaltres estem lluitant pels altres 400 que hi falten, nosaltres hi continuem lluitant. Hi ha una possibilitat —difícil, per cert— de crear una cooperativa, i hi estem lluitant. Nosaltres estem intentant, també sense cap mena de mitjà, sense cap mena de competència en aquest camp, estem lluitant per aconseguir que l'atur sigui al més baix possible; el Govern no té cap interès que la xifra d'atur vagi augmentant; al revés: té l'interès que vagi disminuint. S'ha informat als tre-

balladors d'allò que responsablement creiem que podem informar, sense fer mal al procés de negociació en funció de les nostres competències nul·les. I torno a repetir: s'ha informat d'allò que podem informar en funció dels nostres objectius, tenint en compte que les competències eren nul·les, i els diners també. I allò que no estàvem disposats, ni hi estarem disposats, no hi estarà disposada aquesta Conselleria, és que la informació, mentre no tinguem competències en aquesta situació en què ens trobem, que la informació comporti una solució pitjor que la que es proposi, per dolenta que sigui o per bona que sigui. Això no ho farem. Jo hauria desitjat —molts de vostès em coneixen— tenir els màxims dels contactes i explicar als treballadors de les sis empreses, als comitès d'empresa de les sis empreses, com estava la situació: en quin moment està, què diu en aquest moment l'Administració... Bé, això hauria significat, des del punt de vista del que ens ha de preocupar, com a responsables del Govern de la Generalitat, responsables del Govern, ens hauria portat a una situació pitjor. I això no ho podem admetre. Nosaltres tenim l'obligació de gastar-nos tot el que calgui, però no estem, ni tenim l'obligació, de dir: hem informat, hem fet, doncs, bastant allò que hem pogut, els resultats han estat dolents, han estat pitjors del que haurien estat si, a pesar del desgast, a pesar d'anar treballant, a pesar de lluitar, de les trucades, etc., doncs, seguim la línia que ens sembla que és l'única que podem seguir, en la situació —repeteix—, en la situació en què estem, que no és altra que la que vostès coneixen.

Respecte al tema de l'aclariment de xifres, hi ha un petit error, no són 2.800 milions, són 3.100 per al grup català, i, a més —aquestes són independents—, Garza 2.000, per a intentar posar-se al dia a fi de poder-se integrar l'any 83, MEPAMSA 500 milions i Sol-Thermic 300 milions. Tot això són accions concertades directament empresa-Administració, per tal de veure si aconseguen posar-se al dia en aquests tres anys i integrar-se dins del grup definitiu. I pel que fa referència a la plantilla, no passa a... noi hi ha previst, almenys en l'acord, que passi a 1.160, en el cas de Corberó, sinó a 1.360.

Gràcies, senyor President, senyors i senyores Diputats.

(El senyor Codina demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, hem acabat amb les preguntes... Sí, senyor Codina, ho lamento, però el Reglament és taxatiu. Diu: «El debat s'acabarà després de la nova intervenció —és a dir, després de la segona intervenció— del Consell Executiu.» Jo crec que, realment, potser aquestes qüestions hauria estat preferible plantejar-les d'una altra forma, però jo crec que hem de respectar el Reglament i no hi ha prevista cap nova intervenció. Jo he intentat fer-lo respectar al més possible, aquesta tarda, i per tant no em sento autoritzat en aquest cas per a donar-hi major flexibilitat, perquè potser aleshores algun dels altres senyors Diputats, als quals he limitat la intervenció, podrien sentir-se discriminats.

Bé. Hem acabat, doncs, amb el punt de l'ordre del dia referent a les preguntes a contestar oralment en aquesta sessió.

La sessió continuarà el dijous dia 2, a dos quarts d'onze del matí, amb la continuació del debat sobre orientació política general del Consell Executiu.

Se suspèn la sessió.
(Són les set menys dos minuts del vespre.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)

carrer, núm.

telèfon; població

districte postal

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord

amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia

per núm. la quantitat de pessetes.

(gir / taló al portador)

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dep. Leg. B-27.966-80.

